

Muistokirjoitus: Kirjastosihtööri Irene Vanninen-Arjas

POSTED ON [18.8.2017](#) BY [JOHANNA LAHIKAINEN](#)

Irene Vanninen-Arjas heinäkuussa 2016

Saimme juhannuksen jälkeen suruviestin: pitkäaikainen kollegamme Irene Vanninen-Arjas (s. 9.7.1952 k. 22.6.2017) oli menehtynyt vaikean sairauden murtamana.

Lapsena ja nuorena Irene asui useilla paikkakunnilla isänsä armeijauran tuomien muuttojen vuoksi. Hän opiskeli luonnontieteitä ja kieliä Turun ja Helsingin yliopistoissa ja valmistui luonnontieteiden kandidaatiksi Turusta.

Me kollegat muistamme Irenen ahkerana työntekijänä, jolla oli monipuolinen kielitaito ja yleissivistys, sarkastinen huumorintaju sekä hauskoja sanontoja. Irenen työtovereittensa kanssa jakamat huoneet Metsätalossa ja Kaisa-talossa olivat kirjastojen hausimpia huoneita – niissä naurettiin usein.

Irene oli tarkka luetteloija ja asiasanoittaja. Häntä kiittivät vaativimmatkin kollegat, kuten tietoasiantuntija ja kriitikko Lasse Koskela, jonka menehtymistä vaikeaan sairauteen surimme kaksi vuotta sitten, sekin juhannuksen aikaan.

Irenen kielitaito oli harvinaisen laaja: hän pystyi luetteloimaan ruotsin, saksan, venäjän, espanjan, portugalin lisäksi myös monilla muilla romaanisilla ja slaavilaisilla kielillä. Hän kouluttautui ja ylläpiti kielitaitoaan vapaa-ajallaan.

Irenen sitoutuminen työhönsä oli vertaansa vailla. Sitä eivät pienet eivätkä isot asiat muuttaneet. Kun käsi murtui työmatkalla, Irene tuli kipsi kädessä töihin. Kun monet muut pureskelivat kynsiään ja päivittivät sähköpostiaan YT-neuvottelujen ratkaisevina päivinä keväällä 2016, Irene sanoi tiukasti: ”*minä en katso sähköposteja, minä teen nyt töitä*”.

Irene oli esteetikko: kauniit vaatteet ja ruoka olivat hänelle tärkeitä. Nuorena Irene oli työskennellyt Marimekolla ja hän satsasi aina laadukkaisiin vaatteisiin. ”*Minä en mitään ’kuttaperkkaa’ päälleni*

laita”, hän totesi. Kun kollegalla oli uudet vaatteet, Irene katsoi tarkasti ja pyysi pyörähtämään ympäri, jotta hän saisi kokonaiskuvan.

Tanssi, erityisesti baletti, oli hänelle rakas harrastus läpi vuosikymmenien, myös sairastumisen jälkeen. ”Baletti-tunteja” vietettiin usein Irenen heinäkuisten syntymäpäivien yhteydessä lähikollegoiden kanssa: juotiin Ballet-kuohuviiniä.

Irenelle tärkeintä olivat rakas aviomies Jussi Arjas, kissat Emil ja Hugo sekä sisaren perhe. Hän oli ylpeä kahdesta sisarentyttärestään.

Irene emännöi usein juhlia, joista eivät ruoat ja juomat loppuneet kesken. Mökki Ylöjärvellä ja kakkoskoti Tampereella olivat rakkaita paikkoja. Irene ja aviomies Jussi nauttivat matkustelusta erityisesti Euroopassa – aina kun Irenen tapasi, hän oli joko juuri tullut matkalta tai pian lähdössä.

”*Minä en ole empaattinen enkä sympaattinen, mutta huolen ymmärrän*”, oli Irenellä tapana sanoa. Me kollegat olemme vähän eri mieltä: hän huolehti ja välitti. Hän oli aina valmis auttamaan, kun kollegalla oli luettelointipulma. Jos meillä oli huolia, hän kuunteli. Jos meillä oli vastoinkäymisiä, hän puolusti ja rohkaisi. Hän muisti kysyä mitä lapsillemme kuului ja miten meille tärkeät tilaisuudet olivat menneet. Stockmannin Hulluilta päiviltä saimme aina Brunbergin pusuja.

Mitä Irene ajattelisi työtovereittensa käytöksestä nyt? Arvelemme, että Irene olisi iloinen, kun niin moni muistaa häntä lämpimästi, mutta saattaisi suorasukaiseen tapaansa tokaista ”*mitä siellä vetistellään*”.

Irenen hautajaiset pidettiin Hietaniemen uudessa kappelissa 15.7.2017. Irenen huonetoverit Ulla Seppälä ja Marja Kuittinen jättivät Irenelle jäähyväiset lausumalla runon: ”*Ystävät lähtevät, jää tyhjä tila muistojen asua*”.

Kiitos, Irene, yhteisistä hetkistä ja elävistä muistoista. Kaipaamme loistavaa luotteloijaamme, jolle olisi taas monta kysymystä: Irene, miten tämä tehtiinkään?

Teksti: *Johanna Lahikainen*

Kuva: *Jussi Arjas*

Kirjoituksen teossa ovat auttaneet Irenen aviomies Jussi Arjas sekä kirjastolta Ulla Seppälä, Marja Kuittinen, Jaakko Tuohiniemi, Susanna Niemi-Sarmaja ja jo eläkkeellä oleva entinen kollegamme Marjatta Riikonen. Kiitos!

2 Replies to “Muistokirjoitus: Kirjastosihteri Irene Vanninen-Arjas”

1. Berit Saukko

25.8.2017 AT 10.19

Olipa järkyttävä uutinen! Irenen poismeno oli minulle yllätys. Sattumalta aloin selata päätettä täällä kirjastossa, ja tuo kuolinuutinen sattui silmääni. Tapasin Irenen viime vuonna muutaman kerran kun opiskelin täällä yliopistossa. Sitä ennen harvemmin.

Tutustuin Ireneen jo 1970-luvulla Helsingin Tanssiopiston balettitunnilla. Kävimme vuosikausia samoilla balettitunneilla, mutta erityisesti mieleeni on jäänyt yhteiset tanssitunnit Lontoossa; olin siellä kielikurssilla ja Irene oli kesäloman vietossa. Sovimme, että tapaamme siellä ja menemme samoille tanssikursseille. Irene herätti sielläkin huomiota pitkien raajojensa ja punaisen tukkansa sekä hymyilevien kasvojensa ansiosta. Opettajattaren kanssa syntyi huumorintäyteistä sananvaihtoa.

Ihailin myös, kuten moni muukin, Irenen sarkastista huumoria ja hänen hyväntuulisuuttaan. Lopetin balettiharrastuksen 1990-luvulla, mutta silloin tällöin kohtasimme sattumalta Helsingin keskustassa ja vaihdoimme kuulumisia. Oli suuri ilo tavata Ireneä useammin, kun liikuin täällä yliopiston alueella. Voin kuvitella, että Irenen poismeno on jättänyt tyhjän tilan hänen työyhteisössään. Hän oli sellainen ihminen, josta sanotaan: hän toi valon tullessaan astuessaan huoneeseen.

Jään kaipaamaan suurta ja valoisaa persoonaa. Yhteiset muistot kultraavat: Ihana Leningradin matka 1980-luvulla balettikurssilaisten ja suuresti ihailemamme opettajan Robert John Langen kanssa, balettitunnit Lontoossa sekä yhteiset vuosikymmenet Helsingin Tanssiopistossa.

Valoisa muistosi ei himmenen. Kun katselen valokuvia, joissa olet, voin kuulla iloisen naurusi ja nähdä hyväntuulisen olemuksesi elävänä. Kiitos, Irene, yhteisistä muistoista.

2. Johanna Lahikainen

25.8.2017 AT 10.25

Kiitos Berit, mukavaa kuulla ajatuksiasi Irenestä! Kaikkea hyvää sinulle.